

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci **žalobce: J.L., nar. dne „X“, bytem „X“, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem**, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4.2016, č.j. 29527/2016/ODSH/8,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Litomyšl (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 1.3.2016, č.j. MěÚ Litomyšl 06013/2016, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky Saab, reg. zn. vozidla XY, dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), a to tím, že jednal v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 18.10.2015 v 18:08 hod. nezjištěný řidič s uvedeným vozidlem porušil zákaz zastavení před vjezdem na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci na ul. Havlíčkova před čp. 430 v obci Litomyšl, čímž se blíže nezjištěný řidič dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil ust. § 27 odst. 1 písm. n) téhož zákona.

Za uvedený správní delikt byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, uložena peněžitá pokuta ve výši 1.500 Kč. Na základě ust. § 79 odst. 5 správního řádu a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., byla žalobci uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč. Své rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy, považuje jej za správné a dostatečně odůvodněné. Správní orgán I. stupně po zjištění, že byl spáchán přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, vyzval žalobce jako provozovatele vozidla, aby zaplatil stanovenou pokutu, popř. sdělil jméno řidiče. Žalobce sice jméno řidiče sdělil, ovšem správnímu orgánu I. stupně se nepodařilo na sdělenou adresu doručit předvolání k podání vysvětlení, proto bylo řízení ve věci přestupku, jehož se měl dopustit řidič daného vozidla, odloženo. Ve věci tudíž byly dle žalovaného splněny podmínky pro projednání správního deliktu žalobce jako provozovatele tohoto vozidla. Ústní jednání ve věci správní orgán I. stupně nenařizoval, neboť takovou povinnost pro daný případ nelze dovodit z ust. § 49 správního řádu. Žalobce tak byl pouze vyrozuměn o pokračování v řízení a poučen podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s.ř.s.“) žalobu ke zdejšímu krajskému soudu, jíž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobní body:

Žalobce tvrdí nezákonnost žalovaného rozhodnutí. V první řadě žalobce namítá, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž zásadně zkrátil jeho práva, neboť žalobce správnímu orgánu I. stupně řádně sdělil totožnost řidiče, jednalo se o pana N., ale správní orgán I. stupně neprovedl všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele daného přestupku, když označené osobě zaslal pouze předvolání k podání vysvětlení. Dle žalobce je přitom nerozhodné, že jmenovaná osoba nemá povolen žádný druh pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně měl využít další opatření vedoucí ke zjištění skutečného pachatele přestupku, např. pořádkové opatření, opětovné předvolání, popř. předvolání k podání vysvětlení samotného žalobce, který by mohl předložit další důkazy o tom, že vozidlo řídila označená osoba, což mu bylo znemožněno, neboť se o odložení věci dozvěděl až ze dne 4.2.2016 ze zahájení správního řízení o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla.

Dále žalobce namítal, že rozhodnutí ve věci bylo chybně vydáno bez nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho účasti. Tímto postupem došlo ke zkrácení jeho práv dle ust. § 6 odst. 1 a 3 písm. c) Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále „Evropská úmluva“) i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když má žalobce právo na to, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti či v přítomnosti jeho zástupce a rovněž má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem a důkazům. Žalobce měl totiž v této věci analogické postavení jako v trestním řízení či řízení o přestupku, k čemuž odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.4.2015, č.j. 15 A 14/2015 - 35a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015 - 30.

Další námitka žalobce směřuje do neprokázání parkování neznámého řidiče daného vozidla před vjezdem na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Tato skutečnost totiž plyne pouze z úředního záznamu, který není považován za důkazní prostředek, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, sp.zn. 1 As 96/2008.

Pokud jde o pořízenou fotografii z místa přestupku, namítá žalobce, že tato spáchání přestupku neprokazuje. Ve spise dle žalobce tak absentuje jakýkoli důkaz svědčící o protiprávním jednání řidiče, není tedy možné, aby byl žalobce stíhán za správní delikt.

Konečně žalobce namítá, že již samotná skutková podstata daného správního deliktu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy i základními právy, když ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče, tedy vyžaduje nesplnitelné chování, když provozovatel není schopen ovlivnit chování řidiče. Citované ustanovení je tak dle žalobce zcela v rozporu se zásadou presumpce neviny, neboť provozovatel je automaticky shledán vinným. Žalobce je toho názoru, že omezení základních práv provozovatele vozidla přesahují svými negativními důsledky kladu, které představuje veřejný zájem. Tím tak v konečném důsledku došlo k zásahu do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na argumentaci uvedené v žalovaném rozhodnutí. Dle spisového materiálu správní orgán I. stupně učinil všechny kroky ke zjištění řidiče/přestupce, jehož žalobce označil, tedy pana L. H. N. kdy mu zaslal předvolání k podání vysvětlení na adresu sdělenou žalobcem, to se však vrátilo jako nedoručené. Dotazem u Policie ČR žalovaný zjistil, že uvedená osoba nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu. Žalovaný zdůraznil, že tuto osobu uvádějí provozovatelé vozidla zastupování týmž zmocněncem (ODVOZ VOZU s.r.o.) opakovaně a má pochybnosti o tom, zda taková osoba vůbec existuje. K námitce neprovedení ústního jednání žalovaný uvedl, že tato povinnost není pro řízení o správním deliktu výslovně stanovena a nelze ji dovodit ani z ust. § 49 odst. 1 správního řádu, přičemž odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 139/2015. Žalovaný se rovněž neztotožňuje ani s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu přestupku. Dle jeho názoru je spisovým materiálem prokázáno, že se řidič přestupku dopustil, když neměl důvod zpochybňovat fotodokumentaci pořízenou Policií ČR, která byla správnímu orgánu I. stupně postoupena spolu s odevzdáním věci, přičemž odkázal na rozsudek NSS ze dne 26.1.2015, sp. zn. 8 As 109/2014. Námitky žalobce proto žalovaný považoval za nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby.

Přípustnost žaloby:

Krajský soud po zjištění, že byla žaloba proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.) a v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§71 odst. 1 písm. d/ a §75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž po provedeném ústním jednání (bez přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, který se bez omluvy nedostavil, ač na nařízení jednání trval - viz protokol jednání) ve věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání žalovaného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Rozhodné okolnosti ve věci:

Z obsahu správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti. Dne 27.10.2015 obdržel správní orgán I. stupně oznámení Městské policie

Litomyšl ze dne 20.10.2015, č.j. MP 188/2015, o dopravním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kdy popis skutku je kvalifikován jako porušení zákazu zastavení před vjezdem na komunikaci z místa ležícího mimo vozovku nebo cesty a podle § 27 odst. 1 písm. n) zákona o silničním provozu. Přílohou oznámení byl úřední záznam městské policie, fotodokumentace přestupku a oznámení o dopravním přestupku sepsané na místě samém. V oznámení přestupku sepsaného na místě samém je jako podezřelý z přestupku uveden žalobce, který byl na místě samém strážníky městské policie legitimován podle občanského průkazu. K přestupku se však odmítl vyjádřit a oznámení odmítl podepsat. Na oznámení je uvedena reg. zn. vozidla XY, tov. zn. SAAB. Doba a místo přestupkového jednání je přesně vymezeno (18:30 hod. dne 18.10.2015, Litomyšl-Havlíčková 430). Jako popis skutku je uvedeno, že podezřelý z přestupku stojí vozidlem před vraty dvora, kde je výjezd z domu čp. 430, uvedené je doplněno právní kvalifikací (§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.). Podle úředního záznamu ze dne 20.10.2015 byla městská policie přivolána na místo telefonicky panem Lubošem Zahálkou, kterému zaparkované vozidlo bránilo ve výjezdu ze dvora domu čp. 430 v ulici Havlíčkova v Litomyšli, neboť vozidlo parkovalo před výjezdem. Strážníci městské policie telefonicky kontaktovali nedalekou kavárnu Pohádka, kde obdrželi telefonní číslo na žalobce jako provozovatele vozidla, který se do 15 minut k vozidlu dostavil. Dle úředního záznamu žalobce trval na projednání přestupku ve správním řízení, oznámení o dopravním přestupku odmítl podepsat a k němu se vyjádřit. Fotografie prokazuje, že vozidlo bílé barvy, reg. zn. XY bylo zadokumentováno příslušnou hlídkou Městské policie Litomyšl, jak stojí přímo před výjezdem, v němž stojí jiné zablokované vozidlo.

Výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 9.11.2015 vydanou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byl žalobce vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů uhradil peněžitou částku 500 Kč, popř. aby v dané lhůtě písemně sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání výše uvedeného přestupku. Žalobce byl rovněž poučen o tom, že jinak dojde k zahájení řízení s ním jako s provozovatelem předmětného vozidla pro správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a rovněž o tom, že se sdělení totožnosti řidiče považuje za podání vysvětlení ve věci a dále byl poučen o možnosti jeho odepření a o ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Na tuto výzvu žalobce reagoval prostřednictvím zmocněnce ODVOZ VOZU s.r.o., který písemně správnímu orgánu I. stupně sdělil, že řidičem předmětného vozidla byl v předmětný čas pan L. H. N., zaměstnanec společnosti Odvoz VOZU s.r.o., s doručovací adresou na sídlo uvedené společnosti Americká 11, Praha. Správní orgán I. stupně se pokusil doručit označenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, avšak jmenovanému si na uvedenou adresu nedopadlo poštovní zásilku doručit. Dále si správní orgán I. stupně obstaral v rámci součinnosti správních orgánů písemné informace od Městského úřadu Rosice ze dne 2.12.2015 („Součinnost právních orgánů-zneužití práva, společnost ODVOZ VOZU s.r.o.“), když dle textu této písemnosti Městský úřad Židlochovice v rámci poskytnutí součinnosti uvedl, že společnost ODVOZ VOZU s.r.o. uvedla jako zmocněnec v celkem 17 případech (v písemnosti ze dne 1.12.2015 vyhotovené Městským úřadem Židlochovice a adresované Městskému úřadu Mikulov jsou uvedeny konkrétní sp. zn.) různých provozovatelů vozidla osobu se jménem L. H. N., nar. ... jako řidiče, který měl údajně řídit vozidlo v době spáchání dopravního přestupku. Přímo u Městského úřadu Rosice se jednalo o Další 4 obdobné případy (uvedeny sp.zn.), kdy uvedený zmocněnec uvedl jako řidiče osobu L. H. N.. Dále je připojeno sdělení Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 24.11.2015, podle kterého se osoba jménem L. H. N. nenachází v evidenci Cizineckého informačního systému. Dále obdržel správní orgán I. stupně sdělení Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 11.1.2016, podle kterého osoba uvedeného jména nemá evidován žádný záznam o pobytu na území České republiky. Dne 25.1.2016 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o

přestupcích, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení.

Následně správní orgán I. stupně sdělil žalobci zahájení správního řízení ve věci správního deliktu, vyrozuměl ho o termínu a místě provedení důkazů ve věci mimo ústní jednání (23.2.2016 v 9:00 hod.) a poučil ho o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, k čemuž mu stanovil lhůtu 5 dnů od provedení důkazů mimo ústní jednání. Uvedené bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 1.2.2016 do datové schránky a žalobci prostřednictvím držitele poštovní licence do vlastních rukou dne 2.2.2016. Ve správním spise je dále založen záznam o provedení důkazu listinou mimo ústní jednání ze dne 23.2.2016 podle § 53 odst. 6 správního řádu. Žalobce ani jeho zmocněnec se k provedení důkazů nedostavil. Důkaz byl proveden listinami obsaženými ve správním spise, jak uvedeno shora, tj. oznámením dopravního přestupku, úředním záznamem, fotodokumentací, sdělením jména osoby údajného řidiče a listinami vyhotovenými v rámci poskytnutí součinnosti mezi správními orgány a sdělením Policie ČR a záznamem o odložení věci.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1.3.2016, č.j. MěÚLitomyšl 06013/2016, bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena peněžitá pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit paušální náhradu nákladů řízení, jak již uvedeno shora. Rozhodnutí je zdůvodněno tím, že kroky ke zjištění totožnosti řidiče jako pachatele přestupku nebyly úspěšné, řízení o předmětném přestupku proto bylo odloženo a následně bylo zahájeno správní řízení o spáchání správního deliktu vůči žalobci jako provozovateli daného vozidla. Žalobce se nedostavil k provedení důkazu listinou, ani se ve stanovené lhůtě k provedeným důkazům nevyjádřil, přičemž bylo spisovým materiálem dostatečně prokázáno, že se žalobce předmětného správního deliktu dopustil, když ve věci nastupuje jeho objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost za výsledek. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání dne 16.3.2016, když namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, čímž došlo ke zkrácení jeho práv, a dále, že správnímu orgánu nevzniklo právo na zahájení řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, proto podle § 90 odst. 5 správního řádu, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje se skutkovými závěry a s právním názorem žalovaného vysloveným v žalovaném rozhodnutí. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud v případech shody jeho názoru s odůvodněním napadeného rozhodnutí může odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této

povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nepůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

K jednotlivým žalobním námitkám žalobce dále krajský soud uvádí následující argumentaci.

První žalobní námitka žalobce se týká neprovedení všech nezbytných kroků správním orgánem I. stupně ke zjištění totožnosti řidiče/přestupce, tedy postupu správního orgánu v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. K tomu je třeba uvést, že lze přisvědčit žalobci, že „*správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona č. 361/2000 Sb. je možné chápat jako delikt subsidiární - až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla*“ (viz rozsudek NSS, ze dne 31.7.2015, č.j. 4 As 101/2015-29; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento závěr navíc vyplývá i z ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dle odst. 4 citovaného zák. ustanovení poté obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, následně stanoví, že provozovatel za daný správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. V ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, jsou stanoveny tzv. liberační důvody, tedy provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s

přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

Ze správního spisu vyplývá, že k výzvě správního orgánu I. stupně podle ust. § 125h zákona o silničním provozu, žalobce jako provozovatel vozidla označil řidiče, který měl v rozhodné době, kdy došlo ke spáchání přestupku vozidlo v držení, a to osobu L. H. N., uvedl i údajnou adresu pro doručování. Spácháním shora uvedeného přestupku přitom došlo k naplnění, resp. porušení ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, když žalobce řádně nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu s tímto ustanovením a označeného řidiče předvolal k podání vysvětlení dle ust. § 60 zákona o přestupcích, které uvádí, že je každý povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepráno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti. Poštovní zásilku se však na udanou adresu nepodařilo doručit, přičemž se jednalo o adresu právnické osoby zmocněnce. Správní orgán I. stupně přitom neměl k dispozici další údaje k dohledání této osoby, naopak disponoval dvěma zprávami od Policie ČR, že o této osobě nejsou zaneseny údaje v Cizineckém informačním systému. Dále pak disponoval významnými věrohodnými údaji, poskytnutými totiž od jiných správních orgánů včetně uvedení konkrétních sp. zn. projednávaných věcí, o tom, že týž zmocněnec osobu téhož jména v nejméně 21 dalších případech správních deliktů v dopravě uváděl jako osobu, která měla řídit vozidlo, s nímž došlo ke spáchání přestupku. Za této procesní situace tak správní orgán I. stupně zcela důvodně řízení o přestupku odložil v souladu s ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, které stanoví, že správní orgán řízení odloží, nezjistí-li do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dle názoru krajského soudu tak správní orgán učinil všechny kroky ke zjištění totožnosti řidiče přestupce, když využil všechny možnosti, jež mu zákon stanoví a které v daném případě přicházely rozumně do úvahy. Byl to přitom právě žalobce, kdo mohl správnímu orgánu I. stupně doložit zejména bližší okolnosti vztahující se k údajnému řidiči vozidla v rozhodné době, nic takového však žalobce ani dodatečně v průběhu správního řízení neučinil a neučinil tak dokonce ani ve vyvolaném soudním řízení.

Pro úplnost je vhodné doplnit, že podle ust. § 60 odst. 2 zákona o přestupcích, nebylo možné předvolané osobě udělit pořádkovou pokutu, když tu je možné uložit pouze v tom případě, kdy se předvolaný bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení, nebo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá. V daném případě se však správnímu orgánu nepodařilo předvolání ani řádně doručit. Opětovné předvolání poté nepřipadalo vzhledem k důvodům, proč se předvolání nepodařilo doručit, také v úvahu. Uvedené kroky by vedly pouze k prodloužení řízení a byly by zcela v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Konečně předvolání samotného žalobce k podání vysvětlení ve věci by rovněž nevedlo ke zjištění rozhodných skutečností. Žalobce měl již možnost ve věci vysvětlení podat, o čemž byl řádně poučen v souladu s ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, ve výzvě, kdy uvedl řidiče, který měl vozidlo v dané době řídit. Tímto postupem tak nebyla nikterak zkrácena práva žalobce, když se dle názoru zdejšího soudu jednalo o postup zcela v souladu s doléhající shora uvedenou právní úpravou. *„Šlo by totiž proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o*

silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“ (viz rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Správní orgán I. stupně neměl dle názoru zdejšího soudu reálnou možnost zjistit totožnost přestupce, jelikož označenou osobu nebylo možné dohledat, resp. se jí nepodařilo řádně doručit předvolání k podání vysvětlení. Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit (viz rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.8.2014, čj. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Avšak naopak v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věty za středníkem, zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích, naplněna a správní orgán o odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (viz výše citovaný rozsudek NSS). **Tím spíše je podmínka „učinění nezbytných kroků“ ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, naplněna, když provozovatel vozidla označí ve stanovené lhůtě cizince, jemuž se nedaří doručit a bylo-li prokázáno, jako právě v dané věci, že zmocněnec žalobce v jiných nejméně 21 případech správních deliktů u různých správních orgánů uvedl jméno téže osoby jako údajného řidiče, ač o takové osobě nejsou v údajích Cizineckého informačního systému žádné údaje. V dané věci navíc nelze odhlédnout o skutečností uvedených v úředním záznamu a z oznámení o dopravním přestupku, který byl sepsán na místě samém, totiž, že se na místo k vozidlu dostavil sám žalobce, avšak k přestupku se odmítl vyjádřit a oznámení odmítl podepsat. Ve světle uvedeného nelze obranu žalobce spočívající v tvrzení, že vozidlo řídila osoba jménem L. H. N., tedy osoba zcela nekontaktní a opakovaně uváděná týž zmocněncem jako řidič ve věci různých provozovatelů vozidla, vyhodnotit jinak, než jako zjevně účelovou a tudíž zcela nevěrohodnou.**

Za daného stavu věci správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když nebyly dány žádné rozumné indicie o osobě L. H. N. jako o skutečné osobě řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Podmínka učinění nezbytných kroků proto byla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, naplněna a správní orgán po odložení věci byl povinen projednat správní delikt žalobce jako provozovatele předmětného vozidla.

Další žalobní námitka směřovala proti neprovedení ústního jednání ve věci, čímž mělo dojít ke zkrácení práv žalobce plynoucích jednak z Evropské úmluvy a jednak z Listiny základních práv a svobod. Dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu, nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal. V projednávané věci nevyplývá povinnost provést ústní jednání ze zákona, proto bylo namístě, aby správní orgán I. stupně posoudil, zda je nařízení ústního jednání v dané věci nutné ke splnění účelu řízení, když dospěl k závěru, že tomu tak není. S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje. V dané

věci byl žalobce projednáván za spáchání správního deliktu, tedy deliktu, u něhož se neposuzuje zavinění, jelikož se jedná o objektivní odpovědnost s přípustnými liberačními důvody dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, nejedná se tedy o řízení o přestupku podle zákona o přestupcích /viz např. rozsudek NSS ze dne 11.12.2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, v němž NSS konstatoval, že: „Skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek (zákon takové jednání jako přestupek sám neoznačuje - srov. dle § 2 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Zprostit odpovědnosti za tento správní delikt se přitom provozovatel vozidla může pouze za okolností předvídaných odstavcem 5. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“/ Tedy v řízení o přestupku, nikoliv v řízení o správním deliktu, musí být vina přestupce bez důvodných pochybností prokázána, kvůli čemuž je namístě vést ústní jednání, aby bylo zaručeno právo přestupce vyjadřovat se ke všem skutečnostem a důkazům, které jsou mu kladeny za vinu. V projednávané věci byl žalobce projednáván nikoli za zavinění, nýbrž za výsledek, tedy za nezajištění toho, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Správní orgány tedy neměly povinnost vést ústní jednání, když to nebylo nutné ani ke splnění účelu řízení ani k uplatnění práv žalobce, když byly součástí správního spisu dostatečné listinné důkazy a když se skutkově jednalo o jednoduchý případ, tedy další dokazování nebylo nutné provádět. Postup správního orgánu I. stupně byl tak v souladu se zásadou procesní ekonomie i s právními předpisy, když žalobci bylo sděleno zahájení správního řízení a kdy byl zcela konkrétně vyzooměn o provedení listinných důkazů mimo ústní jednání podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu, tedy měl zcela reálnou možnost se provedení dokazování mimo ústní jednání zúčastnit. Žalobce byl také řádně poučen v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, bylo mu umožněno vyjádřit se po dobu 5 pracovních dnů po provedení důkazů mimo ústní jednání k podkladům rozhodnutí a uplatnit všechny své námitky a důkazní návrhy, kterými by prokázal výše popsané liberační důvody či uplatnil zcela zásadní výhrady zcela vyvracející spáchání přestupku. Žalobce však ani této možnosti nevyužil.

Krajský soud nesdílí ani ten názor žalobce, že se jedná o řízení, ve kterém by se mělo analogicky postupovat jako v trestním řízení, resp. v řízení o přestupku tak, aby bylo jednáno v souladu s Evropskou úmluvou. Takováto paušální analogie postrádá vzhledem k výše uvedenému smysl, když se jedná o správní delikt, tedy o odpovědnost za výsledek, nikoli o prokazování viny v důsledku zahájení trestního, resp. přestupkového řízení (viz rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8.7.2015, č.j. 52 A 65/2014-38). Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.4.2015, č.j. 15 A 14/2015 a na rozhodnutí NSS ze dne 7.1.2016, sp.zn. 9 As 139/2015. Zdejší krajský soud však v této i v obdobných věcech setrvale odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, v němž je obsažen dosud právní úpravou s.ř.s. předpokládaným způsobem nepřekonáný právní závěr, že: „Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení

jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17.5.2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě." Uvedený závěr je pak potvrzen i v rozhodnutí NSS ze dne 9.6.2016, č.j. 2 As 26/2016-45, které uvádí, že: „Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil ústní jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spisu. Tento závěr zároveň není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatelka poukazovala v kasační stížnosti, jelikož i zde bylo vysloveno, že správní řád v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení (viz rozsudek ze dne 7.1.2016, č. j. 9 As 139/2015-30)“. Konečně zastávaný právní názor nebyl zpochybněn ani v žalobcem zmiňovaném rozsudku NSS ze dne 7.1.2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30.

Dle názoru krajského soudu je nedůvodnou námitkou i námitka žalobce týkající se nedostatečného prokázání spáchaného přestupku řidičem jím provozovaného vozidla. Pakliže žalobce měl zcela zásadní argumenty plně vyvracející přestupkové jednání, mohl své námitky uplatnit již na místě samém při sepisu oznámení o dopravním přestupku, případně později v podání vysvětlení k výzvě správního orgánu I. stupně, popř. v samotném řízení o správním deliktu. Námitka proti zjištěnému skutkovému stavu věci (tvrzená neprůkaznost fotografií), však byla uplatněna ze strany žalobce až v samotné žalobě - jedná se tak dle názoru krajského soudu o námitku ryze účelovou, přičemž je třeba zdůraznit, že smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany pouze v případech, kdy se osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Tento závěr zdejšího soudu je podložen např. rozsudkem NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, kde je uvedeno, že: „Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová". Obdobně lze na danou věc aplikovat i rozhodnutí NSS ze dne 23.4.2015, 2 As 2015-43, kde je řečeno: „Jelikož nebyla tato námitka před správními orgány učiněna a nedošlo tak k vyvolání důvodných pochybností, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení."

K dané námitce tak krajský soud i přes právě uvedené doplňuje, že protiprávní jednání, které splňovalo všechny znaky shora popsaného přestupku, bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno fotodokumentací pořízenou Policií ČR, žalobce byl na místě spáchaného přestupku v době zásahu městské policie přítomen, přičemž žalobce neuvedl žádné konkrétní ani obecné důvody, pro které by měl zdejší soud pochybovat o nestrannosti a

nezávislosti policistů, kteří danou fotodokumentaci pořídili, tedy v tom ohledu, že by měli na výsledku řízení jakýkoliv zájem, proto je třeba vycházet z toho, že služební povinnost vykonávali tak, aby při zásahu nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem nebo služebním úkonem, jak se uvádí v rozsudku NSS č.j. 4As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007. Tedy přestupkové jednání bylo plně prokázáno fotodokumentací zachycující uvedené vozidlo žalobce před výjezdem ze dvora. Ve spojení s oznámením dopravního přestupku a úředním záznamem jako podpůrnými důkazy, nejednalo se o případ, kdy by správní orgány vzaly přestupek za prokázaný pouze na základě úředního záznamu. Tedy ani s ohledem na uvedený důvod námitka směřující do prokázání samotného spáchání přestupku nemůže obstát.

Poslední námitkou žalobce bylo, že je již samotná skutková podstata daného správního deliktu v rozporu s Ústavou, ústavními principy i základními právy. K této námitce krajský soud odkazuje jednak na výše uvedená rozhodnutí týkající se toho, že je daný správní delikt založen na objektivní odpovědnosti (není tedy možné argumentovat zásadou presumpce neviny, když se vina v tomto případě nedokazuje) a jednak na rozhodnutí NSS ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21 v němž je vysloven tento závěr: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“*

Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22.12.2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na www.nalus.usoud.cz), totiž odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V odůvodnění zmíněného usnesení přitom uvedl: *„Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.“* Jak dále uvedl NSS v rozsudku ze dne 23.3.2016, č.j. 6 As 128/2015-32: *„Z tohoto lze tedy dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl,*

že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.“ Na základě uvedeného je tedy krajský soud jednoznačného názoru, že se nejedná o protiústavní právní úpravu.

Krajský soud se proto plně ztotožnil se skutkovým hodnocením i právním názorem věci, jak jej provedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, resp. i správní orgán I. stupně, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, takže mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Úspěšnému žalovanému krajský soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť z obsahu soudního spisu nebyly zjištěny takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

V Pardubicích dne 29. března 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová